

NR. 12
1978

TÄHEKE

KANGELASE NIMI

19. mai hommikul säras päike silmipimestavalt. Hiirekõrvus puud koolipargis sahisesid tasa ja sõbralikult. Vana koolimajagi oli hoopis teistsugune — pidulik ning kevadlilli täis. No muidugi, pioneerid olid saali ja klassid ära kaunistanud!

Kolmanda klassi oktoobrilapsed, kes täna olid eriliselt elevil, kogunesid oma klassi. Siit mindi koos klassijuhatajaga kooliõues ootavasse bussi.

Tee polnud pikk ning varsti oldi kohal. Oktoobrilapsed teadsid küll, kuhu neid sõidutati, sest nad olid siin varemgi käinud. Suvel lilli toomas ja sügisel lehti rehitsemas. Siia on maetud kangelane. Seesama, kelle nime kannab kooli pioneerimalev.

Oktoobrilaste rivi sai sirge ning pikk. Ja päris kaugele kostis, kuidas nad

üheskoos pioneeritöötust lugesid. Kui vanempioneerijuht oli igapähele uhiuue kaelaräti kaela sidunud ning pioneerimärgi pluusile kinnitanud, tuli õnnitlema malevanõukogu esimees.

«Olge pioneeridena veelgi tublimad, kui olite oktoobrilastena. Olge sama julged, osavad ja tragid, kui oli meie maleva nimikangelane,» ütles ta lillekimpe jagades.

Nii võetakse vastu uusi pioneere Aegviidu 8-kl. Kooli Heiki Kõreste nimelises pioneerimalevas.

Heiki Kõrestest oskab rääkida Aegviidu kooli iga õpilane, sest oli ta ju sealtkandi poiss. Pioneeritoas on stend, millel fotod jutustavad selle heledapäise poisi elu viimastest tundidest. On ka pioneeride koostatud album tema kohta. Koos vanempioneerijuhi ning malevanõukogu esimehega lehitseme seda. Saan teada, et Heiki õppis Risti 6-kl. Koolis ja oli tavaline õpilane. Sama vallatu ning püsimatü nagu kõik temaealised. Kui algas sõda ja lahingud käisid juba Heiki kodukohas, oli ta just saanud 16-aastaseks. Ta asus võitlema fašistide vastu.

«Heiki elu oli lühike. Meie jaoks ongi ta jäänud 16-aastaseks,» räägib vanempioneerijuht. «Heiki hukati. Hukati selle eest, et oli läbi löiganud fašistide väeosade vahele veetud sideliine.»

Heiki oli vapper ja aus poiss. Ta julges minna vaenlase tagalasse, julges vaenlasele tunnistada, et vihkab teda.

«Olen mõelnud, kas meie, praegused pioneerid, saaksime sellega hakkama,» mõtiskleb malevanõukogu esimees. «Küllap saaksime. Kuid Heikilt on meil veel palju õppida ning eeskujuks võtta. Kas või tema visadust ja töötahet. Ta oli suur muusikasõber ning käis kaks korda nädalas ilmast hoolimata Jänedal puhkpilliorkestri proovidel.»

8. veebruaril on noore kangelase-antifašisti päev. See on suurpäev Aegviidu 8-kl. Kooli pioneeridele. Kogunetakse pidulikule malevarivistusele. Saalis on laud, millel lilled ja küünlad. Kõige tublimad pioneerid seisavad aualves Heiki Kõreste pildi juures. Räägitakse noortest kangelastest, eriti oma maleva nimikangelasest.

Kuid miks üldse on pioneerimaleval kellegi nimi? Aga sellepärast, et see kohustab rohkem ja huvitavamalt töötama. Et iga pioneer oma ülesandeid täites mõtleks: «Ma ei tohi kangelase nimele häbi teha.»

AGNES JÜRGENS

Harjutamine teeb meistriks

Igal sügisel käib võimlemis-treener Maia Altsoo Tallinna koolides kehalise kasvatuse tunde jälgimas. Uuriva pilguga vaatab ta tüdrukuid, nagu loodaks mõnes tuttava ära tunda. Aga Maia Altsoo ei otsi tuttavaid, vaid hoopis saledaid, nõtke piha ja kerge sammuga tüdrukuid. 1977. a. sügisel valis ta tuhande hulgast välja ligi kolmkümmend, kes kõik «Tööjõureservide» võimlemiskooli kutsuti. Nüüdseks on järele jäänud kaksikümmend huvilist, nende hulgas ka Kristi Kulbas.

Igal koolipäeva hommikul tõttab Kristi võimlasse. Siin ootavad poom, batuut (hüppevõrk), rööbaspuud, varbsein, kang — kõik võimlemisriistad, mis aitavad tugevaks saada. Kui jaksu pole, ei suuda sportvõimleja end rööbaspuudel lennutada ega poomil kukerpallitada. Harjutused tuleb sooritada kiiresti ja kergelt. Kõrvaltvaatajale peab jääma mulje, et see kõik on imelihtne. (Nagu baleriinilgi, kes tantsides aina naeratab.) Aastaga on Kristi palju jõudu kogunud. Isegi kangil tõmbab lõuga juba kaksteist korda. Heal võimlejal peavad olema kondid lahti, ütlevad treenerid. See tähendab: spagaaf peab ilusti välja tulema ning silda laskumine

Pildistanud VILLU MAASK

ning sillast tõusmine mingi nobedasti. Seepärast tuleb iga päev kolme treeningutunni jooksul teha mitmesuguseid painutus- ja venitusharjutusi ning akrobaatikat. Koreograafiatunnis õpitakse liigutusi rütmiliselt ja plastiliselt sooritama. Näete nüüd, kui palju tegemist on Kristil igas treeningus. Pärast selliseid harjutusi ruttab Kristi ujuma, siis kiirustab koju sööma. Ning ongi aeg kooli tõtata.

«Kuidas Kristi küll kõike jõuab? Millal ta õpib?» küsid nüüd kindlasti.

Ehk panid tähele, et Kristi päevast jutustades kasutan sõnu ruttab, tõttab, kiirustab. Kõik, mis vaja, teeb ta kohe ära, ei lükka homsele. Ta on visa ja püüdlik. Koolis on hindedki rohkem viied kui neljad. Raamatuid lugeda, kinos ja nukuteatriski käia jõuab Kristi. Peamiselt küll ainult pühapäeviti, sest siis ta võimlemas ei käi. Vahel mõtleb tüdruk küll, et võiks rohkem vaba aega olla. Aga ilma võimlemiseta oleks jälle päris igav.

Teist aastat käib Kristi iga päev võimlemas. Kolmanda aasta lõpuks tuleb jõuda I spordijärguni. Neljandal võimlemisaastal peaks täidetud saama meistrikandidaadi norm. Koolis hinnatakse teadmisi 5 ja 4, 3 või 2-ga. Tulemusi sportvõimlemises mõõdetakse punktidega. Kui kaheksakümnest võimalikust kuuskümmend kaheksa käes, ongi I spordijärk täidetud. Meistrikandidaadi norm nõuab seitsmekümne kahe punkti kogumist. Veel mõni aasta visa harjutamist ja Kristist ehk saabki meistersportlane.

VIIVI VARIKSAAR

TAADI TULEMINE

LUME LANGEDES
LUMEHANGEDES
KÖNNIB TAAT.
KÕIGE OODATUM,
KÕIGE LOODETUM
NÄÄRITAAT.
KINGIKOTTI TA
KANNAB ENDAGA
NAGUNII,
AGA ISE TAAT
MÖTLEB, ARU PEAB
VAAT NII:

«OH ET PELGAMA
MIND EI KIPUKS ÜKSKI PÖNNI!
OH ET SALGAMA
MIND EI SATUKS, OLEKS ÖNNI!»

LUMEHANGEDES
TAADIL MURE KÄIB
ÜLE JÕU.
AGA MEILE NÄIB,
ET TAL PUUDUB VAID
NÄÄRINÕU:

«TEE, VA TUBLI TAAT,
KÜLL SA TOIME SAAD,
IMETEGU!
OLE LASTE JAOKS
IGA LAPSE JAOKS,
ISA NÄGU!»

OLIVIA SAAR

NÄÄRIKUUS

MIS NÄÄRIKUUS ON TOREDAT!
EKS KOTT JA KOTIS KINK.
MIS NÄÄRIKUUS ON HÖRGUKAT!
EKS NÄÄRIVORST JA SINK.
MIS NÄÄRIKUUS ON ILUSAT!
EKS KUUSEL KÜUNLAD, KARD.
MIS NÄÄRIKUUS ON PÖNEVAT!
EKS NÄÄRITAADI PARD.

LEELO TUNGAL

PÄKAPIKK VÕIS NÄHA

KUIGI ME KALENDRIS
POLE ÜLDSE VIGU,
TULEB NÄÄRIPIDU
AEGLA SELT KUI TIGU.

OOTAN NÄÄRITAATI
SADA AASTAT JUBA.
ON JU EILSEST SAATI
EHITUD ME TUBA.

KUUSELATVA TÄHE
KINNITASIN AMMU.
KUULAN: KAS EI LÄHE
UKSEST MÕÖDA SAMMUD!

VAATAN UKSEKELLA:
HELISEB VÕI MITTE!
NELI TUNDI KELLAD
KEERASIN KÕIK ETTE.

SELLEST TEADA SAADA
PÄKAPIKK VÕIS TÄNA.
ÄKKI TA EI SAADA
MULLE NÄÄRIVANA!

VAAPO VAHER

Talvine lugu

Mutionu ei aimanudki, et lund sadas. Maapealne lumelang ei kostnud iial temani. Seepärast vedas ta nurgast välja maailmatu suure korvi, kahmas kaasa sügisekirju vihmavarju ja asutas end rahumeeli seenemetsa minema. Tasapisi ukerdas ta kõverais käikudes, lohistades enda järel korvi, ja pobises salmikest, mille ükskord oli luulefanud.

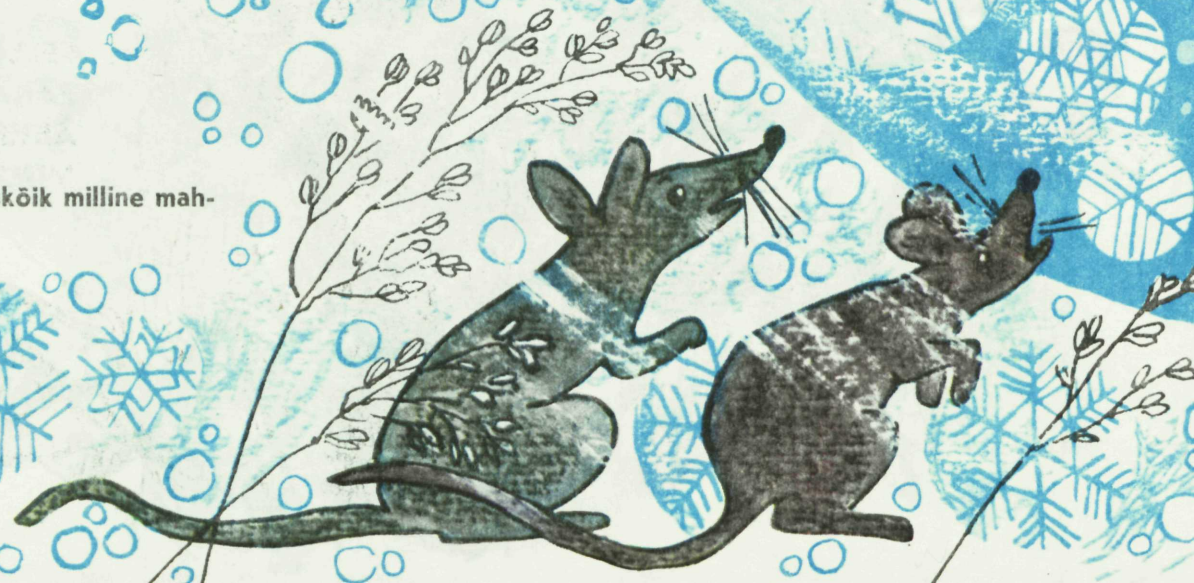
On öö, on öö,
on pime öö
ja midagi pole näha!
On öö, on öö,
on pime öö
ja midagi pole teha!

Peagi muutus eespool heledamaks ja avaramaks ja Mutionu jõudis avauseni. Pistis juba nina välja, kuid kokkus kohe tagasi. Istus maha arutama. Selge, et nina oli saanud vopsu. Õrna vopsu. Õrnalt märja vopsu. Õrnalt märja külma vopsu. Selge, et lumi. «Lumesadu,» kinnitas Mutionu kurvalt ja vajus hoopiski mõttesse. Ning mõtleski lõbusa mõtte välja. Röömsasti ägisedes ajas ta end püsti ja venitas korvi julgesti maa peale. Seal langes lahkelt laia lund. Sügise-
sest süngest mutimullahunnikust koopasuu kõrval oli saanud vägev valge liu-
mägi. Mutionu tiris oma seenekorvi mäetippu, istus korvi ja kihutas sealt hoog-
sasti alla, ise lärmakalt lauldes:

On öö, on öö,
on valge öö
ja midagi pole näha!
On öö, on öö,
on valge öö
ja midagi pole teha!

«Säherdune liulaskmine kosutab kindla peale rohkem kui ükskõik milline mah-
lakas seenepraad,» mõttes Mutionu veel.

Illustreerinud ENE PIKK

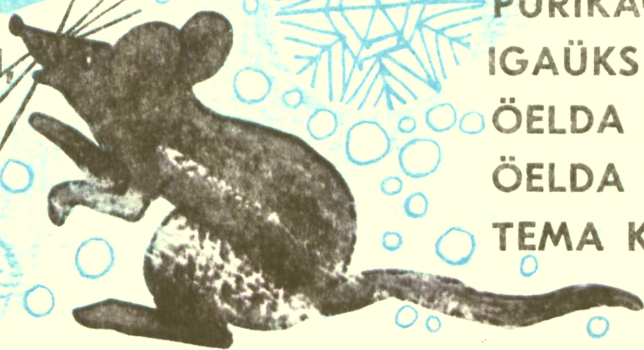

ERIKA ESOP

Laiškade maja

«OH-OH-HOO!»
 HÕIKAS NÄÄRITAAT.
 «KAS SUSSE SAAB?
 KUST SISSE SAAB?
 MIKS EI OLE VALGUST MAJAS?
 KAS MA TULIN VALEL AJAL?
 SIIN VIST LAISAD MAGAVAD,
 RÕÖMU SIIN EI JAGA MA.
 KINGID KAUGEMALE KANNAN
 JA NEED HOOPIS NEILE ANNAN,
 KELLEL MINU OOTEL VALMIS
 NÄÄRILAULUD,
 NÄÄRISALMID!»

VENDA SÖELSEPP

Jääturikalaul

KUI SEE POISS VAID LAHTI
 PÄÄSEKS RÄÄSTA KÜLJEST,
 SIIS TA ALLES NÄITAKS
 ENNAST ÕIGEST KÜLJEST:
 ÄRA LENDAKS LÕUNAMERE SAARELE,
 RIPUTAKS END PALMILEHE KAARELE.

SÄDELEKS JA HELGIKS
 LÕUNARISTI VALGEL,
 OLEKS HÄMMELDUS SIIS
 IGA PAAPUA PALGEL.
 AGA ÜMBER PALMI LUGEMATA ARV
 PAAPUA LAPSI SEISAKS. KOHE TERVE PARV.
 JA NAD AINA PIIRAKS
 PURIKAGA PALMI,
 IGAÜKS JU TAHAKS
 ÖELDA NÄÄRISALMI,
 ÖELDA TERE SAADIKULE PÕHJALAST,
 TEMA KAUDU TERVITADA PÕHJA LAST.

VEENE KIRJANIK
DMITRI NAGISKIN

Kuidas loomad jalgu vahetavad

Ükskord said rebane ja põder kokku. «Mis uudist?» päris rebane põdralt. «Ei uuemat midagi,» vastas põder. «Eile pidin äärepealt otsa saama. Kütt ajas mind taga, aga mina jäin sarvipidi okstesse kinni... Häda ja viletsus nende pikkade jalgadega — aina takerdun okste taha! Kuidas siis sina elad?»

«Minu elu on ka kehv, kulla naaber,» vastas rebane.

«Kimbutavad kütid mindki. Häda ja viletsus nende lühikeste jalgadega — ei saa nagu vaja ümbrust silmas pidada.»

Loomad kukkusid kurtma, kui kehv elu neil on ja kui halvasti on kõik maailmas seatud: kes vajab pikki jalgu, sellel on need lühikesed, kes tarvitseb lühikesi, sellel jälle pikad.

Rebane pani ette:

«Vahetame õige jalad ära, naaber!»

«Vahetame,» oli põder nõus.

Vahetasidki jalad ära.

Rebane vaatas ringi — pikkade jalgade otsas näeb ju kaugele — inimesi polnud läheduses näha. Lippas küla poole. Kange kanaliha isu tuli peale. Proovis pugeda kuuri, kus kanad õrrel istusid, aga kuidas sa pikkade koibadega poed. Proovis läbi seinaprao kana näpata, aga põdrajalgadel sõrad otsas, kuidas sa nendega saaki krahmad. Rebane ohkas ja kahetses kibedasti omi käppi taga: kui teravad küüned neil olid, kui mõnus oli nendega saaki kinni hoida ja lõhki rebida!

Samas astus mees majast välja. Rebane kokkus ja pani plehku. Jooksiski näljaseks minema.

Saanud rebase jalad alla, jäi põder kasvult hoopis madalaks. Puges rohu sisse peitu, ise röömustas:

«Nüüd on mul hea elu! Eemalt ei märka mind keegi!» Hakkas rebasekäppadel tashilju astuma. Väsis üsna pea ära. Väsis ära ja nälg kippus näpistama. Kergitas

vanast harjumusest pead, et noorte võsude ja lehtedega nälga kustutada. Matsutas mokki, aga ei oksad hakka hambu ühti — jalad ju lühikesed!

Põder ohkas:

«Oeh-oeh, ilmaasjata vahetasin jalad ära! Küll olid mul head jalad, pikad ja tugevad! Need käpad ei saa ligigi! Löpen nüüd nälja kätte hoopis ära...»

Ja põder puhkes nutma.

Äkki kuulis: keegi kihutab taigas ringi, ragistab otse tema poole tulla. Aga üks katsugu põder pisikestel rebasekäppadel joosta! Takerdus tuulemurdu, kukkus maha ja sulges silmad. «Noh, nüüd on mu otsake käes,» mõtles põder.

Ometi kuulis, kui rebane hüüdis:

«Hei, naaber, kus sa oled?»

«Ma olen siin,» vastas põder. «Kas sina tegid taigas kära?»

«Mina neh,» ütles rebane. «Häda ja viletsus nende sinu koibadega! Tahan fasa hii-

Illustreerinud VALLI HURT

tasid

lida, aga sinu jalad murravad oksi, tam-
muvad ja kopsivad. Pidin nende pärast
äärepealt otsa saamal!»

«Ega minulgi sinu jalgadega mõnus ole —
pisikesed teised ja nõrgad... Teeme õige
uuesti vahetust, naaber!»

Vahetasidki jalad ümber.

Põtkas põder sõrgu vastu maad — mõnus!

«Kui vahvasti on maailmas seatud, et
põder kõnnib sõrgadel!» rõõmustas ta.

«Jalad toekad, sõrad kõvakad!»

Rebane tiirutas oma käppadel ringi —
mõnus! Käpad pehmed, küüned teravad,
kõnnak tasane.

Rebane kostis põdrale:

«Tõtt räägid, naaber! See on ikka hästi
seatud küll, et rebasel on pisikesed käpad
ja teravad küüned.»

Jätsid siis hüvasti ja läksid oma teed.

Sellest ajast peale loomad enam jalgu ei
vaheta.

Tõlkinud META MAKSiNG

TÕUSEKS ÜLES

Tõuseks üles. Tõmbaks teki sirgu. Läheks kraani alla.
Kastaks silmad märjaks. Läheks õue. Tõmbaks kop-
sud täis. Astuks rohu peale. Jookseks natuke
maad ja jookseks tagasi. Karastaks veega. Jooks
midagi. Teeks midagi head, teeks midagi pliidi peal.
Teeks kõik aknad lahti. Sööks midagi. Vaataks raa-
matutest pilte. Kirjutaks kellelegi kirju. Paneks ilusad
margid peale. Paneks radio mängima. Kutsuks kassi-
kese tuppa. Valaks talle piima. Istuks vaibaäärele ja
silitaks kassipoega. Heidaks vaibale pikali ja kuulaks
muusikat. Aknast tuleks jahedat värsket õhku. Tuba
oleks vilu, aga õues oleks hele päike. Häälid tulek-
sid läbi akende tuppa. Paneks käe pea alla ja oleks
selili. Paneks silmad kinni ja kuulaks. Nõiuks aja
seisma. Hommik ei lõpekski ära. Päike ei lähekski
edasi. Tuba oleks kogu aeg niisugune hea. Kassipoeg
tuleks lähemale. Uksed oleksid lahti. Kuuleks, kuidas
keegi tuleb. Tunneks, kuidas keegi on siinsamas.
Tunneks, et see on ema. Tunneks, kuidas õhk puhub.
Ja kogu aeg oleks nii hea olla.

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

VLADISLAV KORŽETS

EMA NÄRVID

Kõik istusid köögis. Isa, kes oli jälle hilja koju tulnud, söi. Merike istus tema kõrval ning luges mitme lusikatäie supi järel isa leiba hammustab. Nende vastas istus ema, süles pisike Artur, keda ema ja Merike juba mitmendat päeva kõndima õpetasid. Ema oli väsinud näoga ning kurtis:

«Mind on see asi ära tüüdanud. Istu muudkui üksinda kodus, muudkui istu ja istu...»

«Kuidas üksinda? Aga mina?» päris Merike.

Ema vist ei kuulnud, sest kurtis edasi:

«Ma olen tõesti tüdinunud. Täiesti tüdinunud. Kõik, lausa kõik on hakanud mulle närvidele käima.»

«Ka mina?» küsis isa ning tõstis pilgu.

Ema noogutas õnnetult.

«Ema, kas mina kah?» tahtis Merike teada.

«Jah,» ohkas ema, «ka sinal»

«Miks?»

Ema kehitas õlgu.

«Aga Artur, kas tema kah sinu närvidele käib?» huvitus Merike. Väike Artur istus ema süles, mängis ja ei saanud veel millestki aru.

«Ei, tema ikka mitte niimoodi nagu teised,» naeratas ema.

«Miks?»

Ema ei teadnud.

Merike mõtles. Ja mõtleski välja.

«Nojah, Artur käib ju ka alles tipa-tapa.»

TAHAN MÜÜJAKS HAKATA

Pildistanud VILLU MAASK

Tallinna kõige suurem pood on kaubamaja. Seal on väga palju müüjaid. Üks neist on Maie Sitsi — teda näedki pildil. Sellest osakonnast, kus ta töötab, saab osta lastele kingi ja saapaid, susse ja sandaale, kummikuid ja botikuid.

Maie Sitsi tütreid mängivad kodus vahel poodi. Noorem õde tahab müüja olla kommipoes. Vanem, Piret, muigab, sest kui tema nii pisike oli, siis tahtis tema ka ainult kompvekke müüa. Nüüd käib Piret juba teist aastat koolis. Vihikud, pliatsid, joonlaud, pintsliid ja vesivärvid, sullepead ja märkmikud on tema jaoks palju huvitavamad. Aga ema juures on ka huvitav ja Piret käib seal sageli. Praegugi seisab ta kassa kõrval ja vaatab, kuidas aparadi klahvid ema sõrmede all klõbisevad. Aparaat liidab arvud võrinal kokku ja trükkib vastuse paberiribale. Äkki kostab eemalt kingariiu juurest lärmi. Piret jookseb vaatama. Umbes viieaastane poiss surub üht kinga kõvasti vastu rindu, endal pisarad voolavad.

«Mis tal viga on!» küsib Piret.

«Ta tahab tingimata just seda kinga. Aga see on talle suur,» seletab poisi ema.

«Kuule, kui sa selle kinga jalga paned ja tänavale lähed, siis kaob see sul jalast ära. Ja kui sa veel näiteks kolmandal korrusel elaksid nagu mina, siis sa ei jõuakski tänavale. King kaoks sul juba trepil jalast ära ja sina peaksid talle sukis järele vantsima. Mitmendal korrusel sa elad!»

«Neljandal,» unustab poiss nutu.

«Vaata, seal riulil on ju veel palju ilusaid kingi, kindlasti on mõned neist sulle päris parajad.»

«Ma tahan niisuguseid,» jääb poiss kindlaks.

«Tema numbrit ei ole,» kahetseb poisi ema.

«Tulge mõne päeva pärast tagasi, me tellime neid kingi juurde,» lubab Pireti ema. «Aga võib-olla te ei peagi tulema. Võib-olla toob need kingad Näärivana!»

Poiss rahuneb.

Pireti emal aga on juba uus ostja. Ta aitab ühele väikesele tüdrukule sobivaid susse valida.

«Ema, kas tohib, ma pakin need ise paberisse!» küsib Piret.

«Palun,» ulatab ta siis paki tüdrukule ja tunneb heameelt teise rõõmust ilusate uute susside üle. Piret on uhke, et just tema ema neid väikesi ja suuri ostjaid nii hästi abistada oskab.

MALLE PÄRN

Illustreerinud GUIDO PANT

35

34

33

32
SIIN JÄÄD
KAKS KORDA VAHELE

30

29

28

PÄIKE
PAISTAB NII
HELEDALT

OH!

24

25

26

27

20

21

22

23

19

18

17

16

15

14

13

KUS NAD SIIS
ON?

PEAKS ÕIGE
SUUSAD ALLA PANEMA
SIIS SAAB KIIREMINI
EDASI.

12

11

TOONISTASIN TEILE ÜHE
MANGU, KUS NÄÄRIVANA LÄHEB
METSÄELANIKELE TOITU VIIMA.

2

3

4

5

6

7

8

9

10

ROHELISED NUMBRID
VIIVAD OTSE ÜLES

SINISED
VIIVAD TAGASI

MUSTADEL JÄÄD
ÜKS KÕRD VAHELE

178

KUUSKE EHTIMAS

Paar päeva enne nääre panid Elju ja Ene ja Anne ja Eino — ja kes nad seal kõik olid — pärast viimast tundi suusad alla. Suund võeti otse üle spordiplatsi metsa poole.

Jälgedest kirju välu serval jäi Elju seisma.

«See vist sobib!» hüüatas ta ja koputas kepiga vastu kuusekest.

Lumi pudenes okstelt. Valgesse kasukasse mähkunud mütakast sai korrapealt sihvakas roheline kaunitar.

«Meil metsas sirgus kuuseke,

on metsas kodu tal.

Ta suvel haljasokkane

ja haljas lume all.»

proovis laulu alustada Eino ranitsaklapi vahelt piiluv Klaabu, kuid keegi ei toetanud teda. Lastel oli muud tegemist.

«Kingid välja!» kamandas Elju. «Hakkame kuuske ehitama!» Eino õngitses põuest kolm porgandit. Ennist ühelt tüvelt halli samblikku hankinud, seadis ta nüüd selle habemeks.

«Tere, tere, metsarahvas,» tegi ta jämedat häält. «Kas siin häid jäneseid on!»

Otsemaid hakkas Klaabu jäneseks.

«On küll, on küll!» vupsas ta lumme, keeras krimblid kähku lennuasendisse ja pistis kuuse ümber filrutama. Eljule see ei meeldinud.

«Kuule! Ega siis jänes lenda.»

«Mina olen nüüd niisugune jänes, kes lendab,» ei lasknud Klaabu ennast segada. «Näärivana, mis sa mulle töid!»

Eino seadis porgandeid kuuse okstele. Ta oli sellega nii ametis, et ei kuulnudki Klaabu küsimust.

«Sa töid porgandeid,» vastas Klaabu ise. «Meie, jänesed, armastame porgandit väga. Kui lumememme teeme, on porgandit hea ninaks panna.»

Nüüd võtsid teised lapsed ka kingid välja. Enel oli kaasas tükk pekikamarat. Annel kimbuke ristikeina. Elju seljakotist ilmus lage-dale kopsakas kaseviht.

«Tere, metsarahvas!» tegi Elju omakorda jämedat häält.

«Kas siin häid kitsi on! Kas paisid põtru on!» Siis lisas harilikku häälega: «Noh, Klaabu, mängi nüüd kitse või põtra kah. See peaks sulle hästi sobima, sarved sul ju olemas.»

Aga Klaabu ei tahtnud kitse või põtra mängida. «Mängi ise,» nähvas ta. Ja torises: «Mis kink see viht on! Kas sa mõtled, et mõni kits tahab end talvel külmaga vihelda!»

Klaabu oli Elju peale natuke pahane. Talle ei meeldinud, kui tema krimbleid sarvedeks nimetati. Solvunult puhkides hopsas ta Eino ranitsasse tagasi.

Lapsed aga ehtisid kuuske. Pekitükk riputati latva. Kaseviht seoti tugeva oksa külge. Ristikheina poetas Anne kõrte kaupa siia-sinna. Eino porgandid olid juba paigas. Oksaharude vahele pistetud, leekisid need päikesekiirtes nagu künlad.

LUMELOHE

TUHAMÄE PEAL ELAB LOHE,
SABA ON TAL HÄSTI KOHEV.
OOTAB LAPSI IGA PÄEV.
TULE MÄELE, TEDA NÄED!

TALLE MEELDIB VÄGA LUMI,
LASTE NAER JA HÄÄLTESUMIN.
VÄLVAB, KUNI KEVAD TULEB,
SIIS TA UNEKS SILMAD SULEB.

INDREK LUURMEES,
Kõhva Keskkooli
IV klassi õpilane

Esikaanel Orissaare Eriinternaatkooli õpilase SIRJE SARVE joonistus «Teeme suure lumememme» ja sama kooli õpilase SVETLANA ROSENBERGI joonistus «Tulge kõik lumepalle veeretamal».

Tagakaanel Võru Pioneeri Maja kunstiringi liikme VALEV LEBREHTI joonistus «Lumelinn» ja Orissaare Eriinternaatkooli õpilase ANNE LII ELVEI joonistus «Meile meeldib talv».

Oktoobrikuu «Tähekeses» Klaabu-preemia saavad Katrin Orlov Tallinnast, Ester Hommik Antslast ja Külliki Põldmäe Viljandist.

OOTAME NÄÄRIPÜHI

OODATA ON VÄHE VEEL,
SIIS KUI NÄÄRID UKSE EES.
KELLEL TEIST ON SALMID PEAS,
SEE SAAB PAKI, MIS ON HEA.
KELLEL POLE SALME PEAS,
SELLEL POLE LOOTA HEAD.
AGA KES NÕUD PAKI SAI,
SELLEL TEHTI PIKK PAI!

REGINA JÕEÄÄR,
Türi 1. Keskkooli
II klassi õpilane

TALVEL

VALGE MURU, VALGE JÄRV,
IGAL POOL ON VALGE VÄRV.

KOHEV VAIP ON SIIN JA SEAL,
IGA AIAPOSTI PEAL.

LAPSED ÕUES MÄNGIVAD,
LUMEMEMME TEEVAD NAD.

«HÄSTI KOKKU VEEREB PALL!»
HÜÜAB TEET JA HÜÜAB MALL.

AGA VÄIKE VAENE TIIT
AETI MINEMA NÕUD SIIT,
SEST TA LÖHKUS ÄRA PALLI,
MIS OLI KÕIGILE KÕIGE KALLIM.

MARGO KORY,
Kohtla-Järve 1. Keskkooli
II klassi õpilane

Mikitamäe 8-kl. Kooli õpilase INGRIT LEPASILLA joonistus «Tähelapsed jääkarusselli».

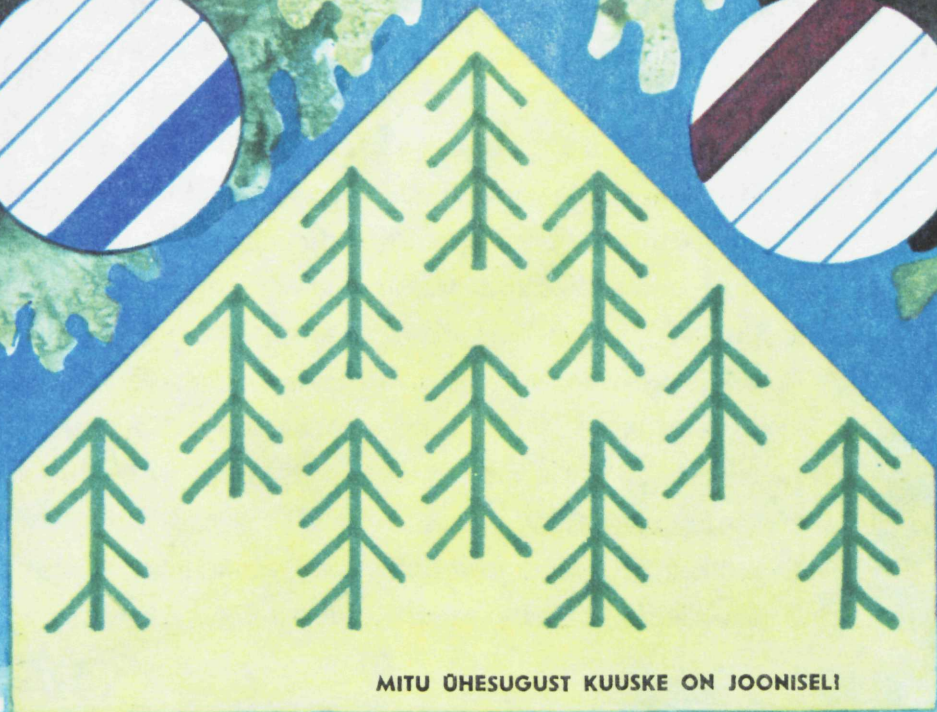
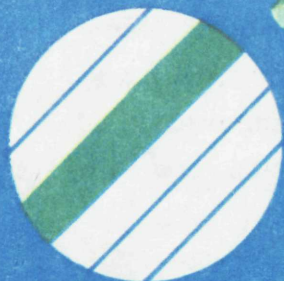
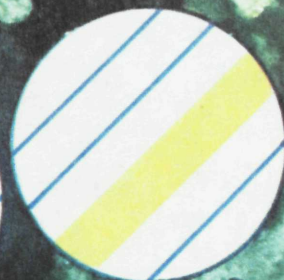
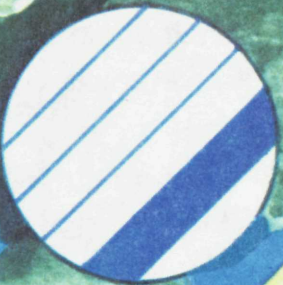
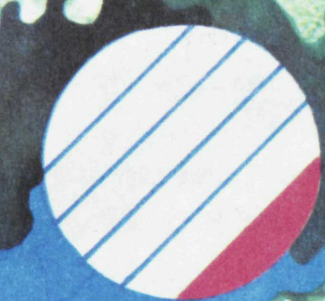
AABITSAPIDU

KUI AABITSA VIIMANE PALA LÄBI SAI, TOIMUS MEIL AABITSA-PIDU.

MEIE PEOST VÕTSID OSA ISAD, EMAD JA TÄHEJUHIK ELLE NING REET. LAULSIME, JUTUSTASIME AABITSALUGUSID, LUGESIME LUULETUSI JA LAHENDASIME MÕISTATUSI. MINA RÄÄKISIN, KUIDAS SIPSIK TELEVIISORIS TAHTIS ESINEDA. TOREDAD OLID ÕÕ JA PÄEV, KEDA MÄNGISID TIINA JA KIRSTI. HÄSTI LAULSID KATRIN JA DAGMAR. KÕIGILE MEELDIS «TUHATJALGSE PESUPÄEV», MILLE ESITAS MIRJAM. TÄHEJUHIK ELLE JA REET MÄNGISID AKORDIONI.

PÄRAST ISTUSIME PEOLAUAS, MILLE MEIE EMAD OLID KATNUD. LÕPUKS MÄNGISIME JA TANTSISIME. KÕIGIL OLI VÄGA LÕBUS.

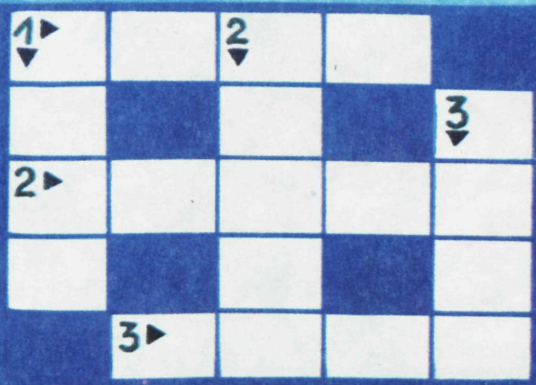
MERLE OOL,
Kose-Lükati Sanafoorse Metsakooli
II klassi õpilane

MITU ÕHESUGUST KUUSKE ON JOONISEL!

VÄRVI NÄÄRIEHTED NII, ET NAD KOIK OLEKSID ÕKSTEISEGA SARNASED.

PAIGUTA LINDUDE VARJUD ÕIGESTI.

OLALT ALLA:

1. VÄIKE KRUUS, TOOS
2. MÄRGUANNE KÄEGA
3. PILT.

PAREMALT VASAKULE:

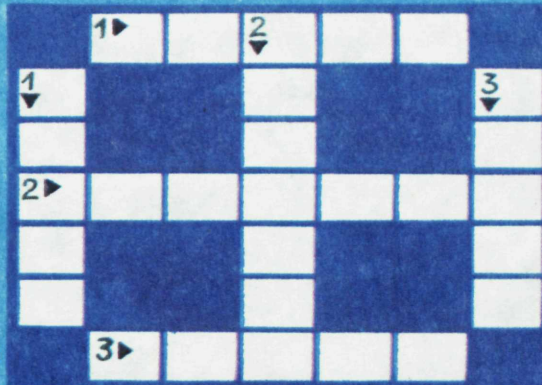
1. LIND
2. TÖDRUK
3. MAITSMISELUND.

OLALT ALLA:

1. SOUST
2. TALENT
3. PUHKPILL.

PAREMALT VASAKULE:

1. VÄHILIIK
2. VÄIKE TULI
3. KOHT, KUS TERI JAHVATATAKSE.

Joonistanud KARIN NIINEPUU

Esi- ja tagakaanel laste joonistusi falvest.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография: Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200090. Парну маантес, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Парну маантес, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3674. Тираж 70 000.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 12 — 1978. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirifa 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär H. Väli 681-400.

Laduda antud 1. XI 1978. Trükkida antud 24. XI 1978. Trükiary 70 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,83. MB-08104. Tellimise nr. 3674. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

ARVAARA! ARVAARA! ARVAARA! ARVAARA! ARVAARA!

Kõiki lapsi, kes alles ootavad kooliminekut või käivad juba esimeses, teises, kolmandas klassis, kutsume osa võtma «Tähekeses» omaloominguvõistlusest.

Seekord palume saata hästi palju joonistusi, jutte ja luuletusi oma tähest ja tähekesest, klassikaaslastest, kodust ja koolist ning loodusestki. Kirjutage, mida teete oktoobrilaste koondustel, kuidas abistate ema ja isa, kas olete näinud midagi huvitavat metsas või pargis jalutades.

Joonistada ja kirjutada võite ka muust. Peamine, et kõik tööd oleksid huvitavad ja korralikult tehtud. Kindlasti tuleb igale tööle märkida nimi, klass, kool ja elukoht. Ümbrikule aga kirjutage Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a, «Täheke», võistlustöö. Viimane tähtaeg võistlustöö postipanekuks on 20. veebruaril 1979. aastal.

Auhinnad on valmis nendele, kes joonistavad kõige ilusamad pildid ja kirjutavad kõige huvitavamad jutukesed ning luuletused.

«TÄHEKE»

TÄHELERANU!
TÄHELERANU!

